

OTÁZKY PRO HANU SEIDLOVOU

Náš rozhovor vznikl v červenci během divadelních prázdnin. Mé první otázky se však samozřejmě týkaly nové sezóny, v níž od srpna začne Hana Seidlová zkoušet roli Mámy Mortonové v připravovaném muzikálu *Chicago*.

Příběh dvou hlavních hrdinek muzikálu *Chicago* je, řekla bych, až smutně aktuální: jak snadno média vytvoří virtuální realitu, která má jen pramálo společného se skutečností, anebo také - jak snadno lze z nicky, ba dokonce z vražedkyně, udělat celebritu. Takže má otázka - jak se těšíš na *Chicago* a svoji novou muzikálovou roli?

Těším se po delší odmlce na práci v domovském divadle. A na Chicago se těším právě pro již zmíněnou aktuálnost tématu. Třeba divákům více napoví, jak snadno mohou být ovlivňováni, ba až ovládnáni dnešními médii. A na práci samotnou jsem nesmírně zvědavá. Těšit se a doufat v úspěch se po některých zkušenostech bojím, abych ho nezakřikla. Raději se nechám příjemně překvapovat.

„Tvá“ postava Mámy Mortonové je neomezenou a dosti neomalenou vládkyní ženské věznice, která umí svého postavení využít až mafiánským způsobem. Ty jsi naopak bytost spíše křehká a citlivá. Vidíš tu roli jako herecký oříšek a máš už nějakou představu, jak na svoji „mámu Mortonovou jít“?

Jestli to bude herecký oříšek, tím líp. Dobrého herce posunují dál právě „herecké ořechy“, a nehorší bývá typové zaškatulkování. A kdo se bojí, nesmí do lesa, ani na jeviště. Zkusím na ní jít přes les a mříže. Ale myslím, že to tak dramatická cesta nebude. Vypořádala jsem se už ve svém hereckém životě s většími potvorami. Snažím se je vidět z té druhé stránky. Nikdo se nenarodí jako zlo, dovedou ho k němu okolnosti, prostředí a vlivy zvenčí. U Mamá to může být právě její práce – představuji si, jak asi člověka zdeformuje práce bachaře! A moje křehkost je zavádějící. Mrzí mě, že mi kvůli ní uteklo pár rolí. Na divadle by se nemělo obsazovat podle fyzického typu, ale klást úkoly. Citlivost by měl mít v sobě každý herec. Je to součást profese. A mimo jiné, já na lidi prý působím spíš autoritativně, zle a arogantně. Jestli vy jste si mě nevysnili?

V muzikálu *Chicago* má tvoje postava dvě krásné písně. Můžeš divákům prozradit, na co se po hudební stránce mohou těšit?

Myslím, že každý z diváků už někde na melodii z Chicaga narazil. Hudba přesně vykresluje dobu, ve které se děj odehrává. Hodně bude záležet na základech, na které budeme zpívat. Ty dokážou zpěváka nakopnout k lepšímu výkonu, anebo v opačném případě úplně zardít. Doufám, že budou nabušené muzikantskou energií!

Jako herečka i jako divák – máš ráda muzikály?

Mám ráda muzikály hrané muzikálovými profesionály. Spojení tří složek: tance, zpěvu a herectví, je jedna z nejtěžších divadelních disciplín a u nás se málo vidí. Proto je u nás tento žánr trochu opovrhován a zatracován. Až se naši popzpěváci naučí hrát a hýbat má český muzikál naději. Už ale existují líhně muzikálových herců, jen je třeba pustit je do divadel místo pophvězdiček. V tomto ohledu nesmím opomenout Brno, které je v žánru muzikálu výjimečné. Mladí, začínající umělci dostávají v Městském divadle u režiséra Stanislava Moši velké příležitosti a je vidět, jak se ten risk vyplácí. A jsme zase u problému médií, komerce a reklamní „masáže“ - tudíž u tématu Chicaga.

Tvoje první angažmá bylo v Městském divadle Most, kde jsi hrála mnoho hezkých rolí. Ale hlavně jsi zde dostala, dovoluji si říci, že životní roli: Edith Piaf. Inscenace byla poté nastudována na Palmovce a už se zde uvádí třináctou sezónu a má za sebou 255 repríz. Jaký je život s Edith Piaf? A ovlivnila tě nějak tato role – myslím osobně?

A já si dovolím říct, že na životní roli stále čekám. Je krásné s rolí, kterou hraji tolik let, herecky zrát a stárnout, ale kdybych nedoufala v další příležitosti, mohla bych to rovnou zabalit. Naděje je pro život největší motor. Edith obdivuji a miluji, ale už nechci trousit moudra s ní spojená. Bojím se, abych si ji nenaštvala. Její role mě donutila se dovzdělávat ve zpěvu, což mně přineslo další práci. A zásadní věc je, že jsem se s ní naučila cítit publikum a dýchat s ním a pro něj! Režisér Pavel Pecháček byl zároveň i skvělý dramaturg, pedagog a velice skromný člověk. Nikdy nás nenapadlo, že se naše práce tolikanásobně zúročí. Opožděný dík mostecké dramaturgii a Pavlovi za ty krásné příležitosti. Děkuji!

A teď si dovolím krátký dotazník. Co Ti v divadle udělalo poslední dobou největší radost?

Jsem asi sobec. To že můžu v divadle, které mě vytáhlo do Prahy, zase zkoušet, že jsem snad neztratila jeho důvěru.

Mělas, nebo máš herecký vzor?

Oblíbených herců mám mnoho ale vzor žádný. Odpusťte, je to příliš svazující.

Oblíbený dramatik?

Není jeden. Ale bohužel mě většinou míjí. Obávám se, že i tuto sezónu mě to čeká s jedním z nich - Tennessee Williamsem, který píše tak bohaté a nestárnoucí ženské charakterní role pro které jsem v trendu dnešního divadla moc křehká nebo málo mediálně namasírovaná.

Co teď čteš? Právě mam rozečteného posledního Johna Irvinga Poslední noc na klikaté řece. Oblíbených knih mám taky spoustu, místo v žebříčku oblíbenosti záleží na životní etapě. A co je těch ještě nepřečtených ke kterým se bez vašeho tipu ani nedostanu. Dávejte mně svoje tipy. Miluju kvalitní beletrii.

A poslední otázka: na co bys pozvala diváky do Divadla pod Palmovkou?

To je těžké, nechci zavadit o ješitnost některého z kolegů. Ale krásné, silné téma vkusně odlehčené humornou formou, to je Rain Man. Je ozdravující vidět v dnešním světě občas vítězit opravdové lidské hodnoty a city nad materiálem. Tak se přijďte léčit.

Děkuji za rozhovor.

-bt-